

Právo a judikatúra v praxi

Výber z najzaujímavejších nových rozhodnutí súdov

Obsah:

- 1. K preferencii dohody o určení výživného pred jeho autoritatívnym stanovením formou súdneho rozhodnutia**
Rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10CoP/11/2015 zo dňa 2. 9. 2015
- 2. K obligatórnemu nariadeniu znaleckého dokazovania pri spore o výšku náhrady za predmet vyvlastnenia**
Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Sžo 191/2015 zo dňa 1. 12. 2015
- 3. Prelom zásady rovnakej životnej úrovne dieťaťa a rodiča pri stanovovaní výživného**
Nález Ústavného súdu ČR sp. zn. IV. ÚS 650/15 zo dňa 16. 12. 2015
- 4. Schválenie súdneho zmiernu prekračujúceho svojim obsahom predmet konania**
Rozsudok Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 29 Cdo 1962/2013 zo dňa 24. 6. 2015
- 5. K širšiemu poňatiu nákladov liečenia pri náhrade škody**
Rozsudok Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 31 Cdo 1778/2014 zo dňa 14. 1. 2015
- 6. Vlastný byt v zmysle ustanovenia § 5 zákona č. 260/2011 Z. z.**
Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7 Sžo 36/2014 zo dňa 28. 1. 2016
- 7. K zodpovednosti za škodu na zdraví spôsobenú v prípadoch tzv. povinného očkovania**
Rozsudok Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 25 Cdo 3953/2014 zo dňa 27. 5. 2015
- 8. K zvýšenému záujmu na riadnom preskúmaní trestných oznámení poškodených so slabším sociálnym či ekonomickým postavením**
Nález Ústavného súdu ČR, sp. zn. II. ÚS 3626/13 zo dňa 16. 12. 2015
- 9. Nedostatok formy plnej moci, pre ktorú Občiansky zákonník vyžaduje formu notárskeho zápisu**
Uznesenie Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 29 Cdo 3919/2014 zo dňa 27. 11. 2014
- 10. Intenzita rodičovského dohľadu pri posudzovaní zodpovednosti za vzniknutú ujmu**
Nález Ústavného súdu ČR, sp. zn. I. ÚS 1587/15 zo dňa 15. 12. 2015
- 11. Zrušenie a vyporiadanie spoluvlastníctva k súboru priestorovo nadväzujúcich nehnuteľností ich delením**
Rozsudok Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 22 Cdo 1450/2015 zo dňa 17. 6. 2015
- 12. Zahľadzenie odsúdenia nemá povahu fikcie nespáchania trestného činu**
Uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 3Tos/19/2015 zo dňa 8. 7. 2015
- 13. Lehota na podanie žaloby o určenie dedičského práva pri podaní žiadosti o ustanovenie zástupcu**
Rozsudok Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 21 Cdo 235/2014 zo dňa 8. 7. 2015
- 14. Podmienky pre posúdenie nároku na starobný dôchodok vs. zohľadnenie doby zamestnania**
Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7 So 7/2015 zo dňa 26. 11. 2015
- 15. K možnosti odstúpenia od kúpnej zmluvy pre omeškanie s úhradou kúpnej ceny po postúpení pohľadávky**
Rozsudok Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 29 Cdo 2483/2012 zo dňa 27. 11. 2014

1. K preferencii dohody o určení výživného pred jeho autoritatívnym stanovením formou súdneho rozhodnutia

Rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10CoP/11/2015 zo dňa 2. 9. 2015

Anotácia:

Krajský súd Trnava v predkladanom rozhodnutí vyslovuje zásadné argumenty v prospech schválenia dohody rodičov o výške výživného aj v prípadoch, v ktorých by autoritatívnym výrokom súdneho rozhodnutia pravdepodobne bolo rozhodnuté o vyššom výživnom. Rozhodnutie je použiteľné predovšetkým tam, kde sa výživné podľa dohody rodičov a pravdepodobné výživné stanovené súdom líšia; rozdiel by však nemal byť markantný.

Z rozhodnutia súdu vyplýva, že pokiaľ je nižšie výživné určené dohodou rodičov dieťaťa na uspokojovanie jeho odôvodnených potrieb dostačujúce, môže byť takto dohodnuté (hoci nižšie) výživné oveľa viac v záujme dieťaťa, než vyššie výživné, ktoré by dieťa mohlo získať, ak by výživné určoval súd a pri jeho určovaní pri kalkuloval aj s výškou príjmu povinného rodiča. V tejto súvislosti súd poukazuje na skutočnosť, že pre dieťa je vždy výhodnejšie, ak je vyživovacia povinnosť plnená dobrovoľne a pokiaľ povinný rodič s určitou výškou výživného súhlasí, existuje vyššia pravdepodobnosť, že svoju vyživovaciu povinnosť bude aj plniť. Druhým dôležitým argumentom je okolnosť, že dosiahnutie a rešpektovanie obojstranného súhlasu medzi rodičmi dieťaťa má lepší vplyv na vzťah rodičov a pokojná a konsenzuálna atmosféra medzi rodičmi je podľa súdu rozhodne v záujme dieťaťa viac, než o niečo vyššie výživné, ktoré by mohlo dieťa získať súdnym rozhodnutím idúcim proti dohode o určení výživného.

Právna veta:

Záujem maloletého dieťaťa pri rozhodovaní o úprave vyživovacej povinnosti k nemu netkvie v absolútnych číslach vyjadrujúcich výšku výživného (v matematickom vyjadrení) a rozhodne tak nemožno klásť znamienko rovnosti medzi záujem dieťaťa (na jednej strane pomyselnej rovnice) a čo najvyššie výživné (na strane druhej), ale význam tu naopak má odpoveď na otázku, aká môže byť perspektíva vývinu vzťahov všetkých do veci zainteresovaných osôb (v prvom rade dieťaťa a rodiča majúceho naň platiť výživné na základe rozhodnutia súdu, v nie až tak zanedbateľnej miere však i oboch rodičov navzájom). V tomto prípade si tunajší odvolací súd bez záujmu na bagatelizácii ekonomického aspektu problému dovoľuje úvahu, že medzi perspektívou čo najlepšej úrovne vzťahov, o ktoré tu ide a výškou výživného (ale aj prípadnou úpravou výkonu iných rodičovských práv a povinností, akou je napr. úprava styku rodiča nemajúceho dieťa v osobnej starostlivosti s dieťaťom v starostlivosti druhého rodiča) panuje taká úmera, ktorá kvalitu vzťahov činí závislou na miere stotožnenia sa čo najväčšieho počtu subjektov dotknutých konkrétnou úpravou vzťahu s podobou takejto úpravy (tu inak bez robenia rozdielov medzi dohodou a autoritatívnym rozhodnutím, z ktorých stotožnenie sa s dohodou by malo vyplynúť práve z ochoty na jej uzavretie a takto i na zladenie pôvodne môžby i ťažšie zlučiteľných predstáv, kým u rozhodnutia naopak zo schopnosti objektívne presviedčať ponúkanými argumentmi).

Pri riadení sa takýmito úvahami tak samozrejme vždy musí byť viac v záujme maloletého dieťaťa taká úprava rodičovských práv a povinností, ku ktorej rodičia dospeli dohodou, keď u takejto úpravy jednak možno dôvodne predpokladať vyššiu mieru stotožnenia sa zainteresovaných práve s úpravou podsúvanou dohodou, ale i zachovanie skoršej úrovne vzťahov ako medzi dieťaťom a rodičom takto volaným k plneniu si určitej rodičovskej povinnosti, tak i medzi takýmto rodičom a druhým rodičom dieťaťa (ak túto úroveň šlo už v skoršom čase označiť za uspokojivú alebo za hodnotiteľnú ešte priaznivejšie) alebo i zlepšenie skoršej úrovne vzťahov (toto v prípade, ak skoršej úrovni vzťahov by naopak šlo niečo alebo i mnohé vytýkať) a takto zrejme i možnosť dohody rodičov v budúcnosti o viacerých otázkach pôvodne medzi nimi sporných a bez ingerencie súdu prakticky neriešiteľných.

Právna oblasť: Občianske právo, Rodinné právo

Právny inštitút: Výživné

Súvisiace predpisy a ustanovenia: **pre SR:** 36/2005 Z. z. – § 65 ods. 1

pre ČR: 89/2012 Sb. – § 919

2. K obligatórnemu nariadeniu znaleckého dokazovania pri spore o výšku náhrady za predmet vyvlastnenia

Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Sžo 191/2015 zo dňa 1. 12. 2015

Anotácia:

Účastníci konania vo vyvlastňovacom konaní namietali výšku navrhutej finančnej náhrady za vyvlastňovaný pozemok.

Právna veta:

Pokiaľ dôjde v procese vyvlastňovacieho konania k sporu o výške náhrady za predmet vyvlastnenia, je príslušný orgán v záujme objektívneho zistenia stavu veci povinný nariadiť znalecké dokazovanie. Predmetom takéhoto znaleckého posudku bude určiť, či náhrada poskytnutá v peniazoch zodpovedá trhovej cene vyvlastnenej nehnuteľnosti a či kompenzuje vlastníčkovi vyvlastnenej nehnuteľnosti stratu vlastníctva aspoň vo výške trhovej ceny vyvlastňovanej nehnuteľnosti.

Právna oblasť: Ústavné právo, vlastnícke právo

Právny inštitút: Správne rozhodnutia; Zisťovanie podkladov pre rozhodnutie – dokazovanie, Znalci;
Náhrada za vyvlastnenie – Náhrada za pozemky a stavby

Súvisiace predpisy a ustanovenia: **pre SR:** 71/1967 Zb. – § 32, § 34 a nasl., § 36, 50/1976 Zb. – § 111 ods. 2

3. Prelom zásady rovnakej životnej úrovne dieťaťa a rodiča pri stanovovaní výživného

Nález Ústavného súdu ČR sp. zn. IV. ÚS 650/15 zo dňa 16. 12. 2015

Anotácia:

Rozhodnutie Ústavného súdu ČR prináša judikatórny prelom do zásady pre určovanie výšky výživného pre dieťa, podľa ktorej by malo byť výživné stanovené tak, aby sa dieťa podieľalo na životnej úrovni svojich rodičov. Predkladané rozhodnutie je použiteľné najmä v prípadoch veľmi dobre majetkovo zabezpečených rodičov, ktorí majú možnosť dieťaťu vytvárať úspory značne presahujúce bežný štandard (v posudzovanom prípade súdy kalkulovali s čiastkami, ktoré by dieťaťu umožňovali vytvorenie úspor v rozsahu približne 10 miliónov českých korún).

Ústavný súd ČR uviedol, že použitie zásady rovnakej životnej úrovne rodiča a dieťaťa nemusí byť podľa okolností konkrétneho prípadu pre stanovenie výživného neprekročiteľné, pretože príliš vysoké výživné by mohlo mať zásadné dopady na výchovu dieťaťa k určitým životným hodnotám. Pri určovaní výživného vo vyšších príjmových skupinách by teda mali všeobecne súdy podľa názoru Ústavného súdu ČR vždy skúmať, či stanovením príliš vysokého výživného nedôjde zároveň k zásahu do práva rodiča na výchovu dieťaťa.

Právna veta:

Je otázkou, ako by mali všeobecné súdy postupovať v prípadoch, keď je zabezpečená výživa dieťaťa a dokonca sa dostáva aj na tvorbu primeraných úspor, ktoré by potomkovi umožnili ďalšie štúdium či všeobecne uľahčili jeho vstup do života. V podstate ide o to, aby výchova k finančnej gramotnosti dieťaťa bola previazaná s určitou ekonomickou realitou. Podľa názoru Ústavného súdu nie je povinnosťou rodičov v priebehu obdobia, keď majú povinnosť svoje deti živiť, snažiť sa ich v maximálnej možnej miere finančne zabezpečiť aj pre ďalšiu časť života, a to ani v prípade, že by toho boli vďaka svojej majetkovej situácii schopní. Výška tvorených úspor by mala byť v zásade taká, aby umožnila dieťaťu v prvom rade štúdium a následne snáď aj zaobstaranie určitého typu „štartovného“ bývania, prípadne ďalšie racionálne výdobytky. To však pochopiteľne nebráni rodičom v tom, aby dobrovoľne a podľa svojho uváženia zvolili k zabezpečeniu svojho potomka prístup komfortnejší. Ústavný súd vychádza vo svojich úvahách zo všeobecnej ľudskej skúsenosti, podľa ktorej zabezpečenie príliš veľkými istotami môže viesť u detí vo svojom dôsledku k pravému opaku, a to k deformácii základných životných hodnôt. Vytvorenie finančných rezerv či úspor by tak malo byť v zásade také, aby dieťa neprišlo o prirodzenú životnú motiváciu nútiacu človeka drať sa o svoj vlastný úspech a miesto v živote.

Je úplne pochopiteľné, že by sa rodič mal snažiť byť svojmu dieťaťu oporou, táto by sa však v konečnom súčte pozitív nemale stať pomyselnou duchovnou zošľachou palicou, odsudzujúcou relatívne mladého človeka k životu odtrhnutého od reality. V súvislosti s uvedeným nie je od veci poukázať na všeobecne známe osudy ľudí, ktorí sa dobrali svojho blahobytu bez svojho zásadného pričinenia, a to či už prostou výhrou v lotérii či stvárnením úlohy detskej filmovej hviezdy. Z vyššie uvedeného vyplýva, že najlepší záujem nie je možné zúžiť len na stránku jeho materiálneho zabezpečenia, ale je potrebné ho vnímať ako výsledok vyvažovania materiálnych a nemateriálnych hodnôt. Pri tomto vyvažovaní nie je možné odhliadať od práva rodiča na ovplyvňovanie hodnotovej výchovy svojho dieťaťa.

Právna oblasť: Občianske právo, Rodinné právo

Právny inštitút: Výživné

Súvisiace predpisy a ustanovenia: **pre SR:** 36/2005 Z. z. – § 62 ods. 2

pre ČR: 89/2012 Sb. – § 915 ods. 1

4. Schválenie súdneho zmierného prekračujúceho svojim obsahom predmet konania

Rozsudok Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 29 Cdo 1962/2013 zo dňa 24. 6. 2015

Anotácia:

Publikované rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky vysvetľuje predpoklady schválenia súdneho zmierného, ak jeho obsahom je nárok, ktorý prekračuje rámec predmetu konania; pripúšťa, že takýto zmierný možno uzatvoriť za predpokladu, že ním sú vysporiadané aj nároky, ktoré boli predmetom konania. Rozhodnutie bolo na novembrovom zasadnutí (2015) občianskoprávneho a obchodného kolégia Najvyššieho súdu schválené na publikáciu v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk.

Právna veta:

Zmierný môže svojim obsahom prekročiť rámec predmetu konania; vždy však z neho musí byť jasné, ako boli vysporiadané nároky, ktoré boli predmetom konania.

Právna oblasť: Občianske právo procesné

Právny inštitút: Civilné konanie – súdny zmierný

Súvisiace predpisy a ustanovenia: **pre SR:** 99/1963 Zb. – § 99

pre ČR: 99/1963 Sb. – § 99

5. K širšiemu poňatiu nákladov liečenia pri náhrade škody

Rozsudok Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 31 Cdo 1778/2014 zo dňa 14. 1. 2015

Anotácia:

Veľmi významné rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky, ktoré neuniklo pozornosti odborné literatúry. Tá v súvislosti s ním poukazovala na skutočnosť, že „rozhodnutie zaceľuje výkladové ťažkosti pri použití § 449 OZ z roku 1964, keď pomerne konzervatívna judikatúra všeobecných súdov (porovnaj napr. rozsudok NS z 19. 10. 2010, sp. zn. 25 Cdo 2456/2008, alebo rozsudok z 30. 11. 2010, sp. zn. 25 Cdo 2365/2008) vyvodzovala, že úkony, ktoré pre poškodeného vykonáva iná osoba a možno ich podradiť pod § 449 OZ z roku 1964, len ak ide o náklady spojené s liečením poškodeného, a že odškodnenie iných nákladov spojených s o starostlivosťou o poškodeného a jeho domácnosť platná občianskoprávna úprava neumožňuje. Samotnú okolnosť, že tretia osoba osobne poskytuje starostlivosť poškodenému, nepovažoval rozsudok NS z 26. 5. 2011, sp. zn. 25 Cdo 4576/2008 za vynaloženie nákladov v zmysle § 449 odst. 3 OZ 1964. Ústavnú sťažnosť proti tomuto rozsudku bola odmietnutá uznesením z 23. 2. 2012, sp. zn. II. ÚS 2523/11, v ktorom ÚS uviedol, že súd nemôže svojím rozhodnutím konštituovať nárok na náhradu škody, ktorý nie je upravený v zákone. Tým bol v tomto prípade mienený nárok sťažovateľa, ktorý nebol priamo osobou poškodenou a nárok uplatnil s odkazom na § 449 odst. 3 OZ z roku 1964, umožňujúci inej osobe než poškodenému uplatniť nárok voči subjektu zodpovednému za škodu ako samostatný nárok len vtedy, ak ide o náklady liečenia a náklady pohrebu, pokiaľ ich vynaložil. Obdobne aj literatúra (porov. napr. Knappová, M., Švestka, J. a kol. Občianske právo hmotné. Zväzok II. 3. vydanie. Praha: ASPI, 2002, s. 449, 483–484) podporovala poňatie, že pri škode (ujme) na zdraví vzniká poškodenému zvláštny, taxatívne (uzatvoreným výpočtom) vymedzený komplex práv na jej náhradu, resp. zmiernenie, ktorých úprava je obsiahnutá v ustanoveniach § 444 až § 449a OZ 1964. Naproti tomu poisťňa prax bežne hradila tzv. náklady výpomoci v domácnosti. Tento prístup podporil aj nález ÚS z 5. 12. 2012, sp. zn. IV. ÚS 444/11, podľa ktorého náklady, ktoré vznikli ako dôsledok neuspokojivého zdravotného stavu, ktorý sa už stabilizoval a ktorého zmenu k lepšiemu nemožno očakávať, nie je možné zahrnúť pod nárok na náhradu nákladov liečenia, pretože liečenie vedie k zlepšeniu alebo zachovaniu aktuálneho zdravotného stavu, ide však o samostatný nárok na náhradu skutočnej škody, ktorý možno uplatniť v rámci náhrady škody na zdraví. V náleze z 11. 11. 2014, sp. zn. I. ÚS 2930/13, potom ÚS s odkazom na nález z 16. 1. 2013, sp. zn. I. ÚS 46/12, vyložil, že pod náklady spojené s liečením (§ 449 odst. 1 OZ 1964) je možné podradiť aj následnú starostlivosť o poškodeného, napr. po ukončení hospitalizácie, ak je vedená snahou o zlepšenie jeho zdravotného stavu, pričom takáto ošetrovateľská starostlivosť môže prebiehať aj niekoľko rokov. Hranice medzi tým, kedy poskytovanie opatrovateľskej služby prispieva k zlepšeniu zdravia, a ide teda o náhradu nákladov spojených s liečením, a kedy ide „len“ o pomoc pri sebaobsluže, je pritom značne neostrá. Pri rozsiahlom poškodení zdravia totiž zlepšenie zdravotného stavu často nespočíva v uzdravení ako takom, ale v postupne získanej adaptácii na novú, vysoko nepriaznivú životnú situáciu. Veľký senát tento vývoj rešpektoval, avšak pri určitej pojmovej nejednotnosti ÚS považoval za právne čistejšie a logickejšie ponechať tento inštitút pod pojmom náklady liečenia, kam teda teraz podraduje nielen výdavky, ktoré nie sú hradené z prostriedkov verejného zdravotného poistenia a ktoré sú spojené s vlastným liečebným procesom, ale aj obdobné náklady vynaložené v dobe, keď už vlastné liečenie skončilo (zdravotní stav je stabilizovaný), avšak niektoré ťažkosti pretrvávajú a vznikajú v súvislosti s nimi ďalšie výdavky. Ustanovenie § 449 odst. 1 OZ 1964 sa tak vykladá širšie – že zakladá nárok na náhradu nákladov liečenia, ktorých účelom je v prvom rade obnovenie zdravia alebo aspoň zlepšenie zdravotného stavu poškodeného po škodnej udalosti, avšak ďalej tiež udržanie viac či menej stabilizovaného zdravotného stavu i v situácii, kedy sa ďalšie zlepšenie nepredpokladá, a v tejto súvislosti tiež nárok na skutočne vynaložené náklady na zaistenie pomoci pri základných životných úkonoch poškodeného či zaistenie chodu jeho domácnosti, ktoré poškodený vzhľadom k trvalým následkom poškodenia zdravia už nemôže sám vykonávať. Zostáva len upozorniť na dikciu § 2960 OZ, ktorá rovnako volí tento širší prístup a už explicitne medzi náklady liečenia zaraďuje náklady spojené so starostlivosťou o zdravie poškodeného, so starostlivosťou o jeho osobu alebo jeho domácnosť (k tomu porovnaj : Vojtek, P. : Výběr rozhodnutí z oblasti civilněprávní, Soudní rozhledy, 2015, č. 9, str. 321 – 322). Rozhodnutie bylo občianskoprávnym a obchodným kolégiom Najvyššieho súdu Českej republiky schválené na publikáciu v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk, kde bolo uverejnené pod Rc 44/2015.

Právna veta:

Nárok na náhradu nákladov liečenia zahŕňa mimo nákladov potrebných k obnoveniu zdravia alebo zlepšeniu zdravotného stavu poškodeného po škodnej udalosti aj náklady na udržanie viac či menej stabilizovaného zdravotného stavu aj v situácii, keď sa ďalšie zlepšenie nepredpokladá, a taktiež skutočne vynaložené náklady na zaistenie pomoci pri životných úkonoch poškodeného či zaistenie chodu jeho domácnosti, ktoré poškodený vzhľadom k trvalým následkom poškodenia zdravia nemôže sám vykonávať. Ak zaisťujú starostlivosť o poškodeného osoby blízke, je nárok daný vtedy, ak rozsah ich činnosti prevyšuje mieru únosnú pre bežnú ľudskú a rodinnú solidaritu a vymyká sa bežnej rodinnej spolupráci a prirodzenej bezplatnej starostlivosti.

Právna oblasť: Občianske právo hmotné

Právny inštitút: Náhrada škody – náklady liečenia

Súvisiace predpisy a ustanovenia: **pre SR:** 40/1964 Zb. – § 449
pre ČR: 40/1964 Sb. – § 449

6. Vlastný byt v zmysle ustanovenia § 5 zákona č. 260/2011 Z. z.

Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7 Sžo 36/2014 zo dňa 28. 1. 2016

Anotácia:

Odporca rozhodnutím ako správny orgán vo veci preskúmania podmienok materiálnej bytovej núdze ako aj údajov uvedených v žiadosti žiadateľom a s ním spoločne posudzovanými osobami, vo veci nároku na bytovú náhradu rozhodol tak, že podľa § 9 ods. 4 a 5 zákona č. 260/2011 Z. z. účastníkom konania nepriznal nárok na požadovanú bytovú náhradu, náhradný nájomný byt s dvomi obytnými miestnosťami podľa § 5 ods. 6 písm. b) cit. zákona.

Krajský súd mal preukázané, že navrhovatelia ako spoloční nájomcovia spoločne so svojou dcérou T. užívajú trojizbový nájomný byt spĺňajúci kritériá § 2 ods. 1 zákona č. 260/2011 Z. z.. Prenajímateľom im bola doručená výpoveď z nájmu bytu, ktorá bola riadne oznámená odporcovi 28. marca 2012. V konaní o nároku na poskytnutie bytovej náhrady začatom na základe žiadosti navrhovateľa 1/ doručenej odporcovi 27. decembra 2012, doplnenej o žiadosť navrhovateľky 2/, nebolo účastníkom vyhovené. Podľa odôvodnenia rozhodnutia odporcu z 26. marca 2013 správny orgán zohľadnil skutočnosť, že darovacou zmluvou účinnou 28. februára 2012 nadobudla navrhovateľka 2/, spoločná nájomkyňa z titulu spoločného nájmu bytu manželmi, od svojich rodičov do výlučného vlastníctva dvojizbový byt. Správny orgán dospel k záveru, že aj keď k predmetnému bytu bolo pri uzavretí darovacej zmluvy zriadené vecné bremeno, právo doživotného bývania darcov, vzhľadom na nadobudnutie nehnuteľnosti navrhovateľkou 2/ po nadobudnutí účinnosti zákona č. 260/2011 Z. z. nie je v zmysle § 6 ods. 4 možné prihliadať na zriadené vecné bremeno. Nakoľko sa manželka žiadateľa stala výlučnou vlastníčkou bytu spĺňajúceho kritériá § 5 ods. 6 zákona, bolo preto podľa § 9 ods. 3 zákona rozhodnuté o nepriznaní žiadateľovi bytovej náhrady.

Právna veta:

Podľa právneho názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pokiaľ po účinnosti zákona č. 260/2011 Z. z. t. j. od 15. septembra 2011 jedna zo spoločne posudzovaných osôb nadobudla byt s podmienkou vecného bremena a ide o spoločný dvojstranný úkon darovacej zmluvy smerujúci k vzniku vlastníctva, tak takto nadobudnutý byt nemôže spĺňať podmienku vlastného bytu na účely cit. zákona. Výklad § 6 ods. 4 zákona č. 260/2011 Z. z. nemožno vykladať formalisticky vychádzajúc z doslovného znenia, ale z účelu zákona, ktorý sleduje ochranu osôb v materiálnej núdzi. Zrejme z tohto pohľadu aj Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky ako tvorca vyššie uvedeného zákona, na požiadanie odporcu vydalo 18. marca 2013 stanovisko, podľa ktorého byt dlhodobo užívaný a darovaný rodičmi manželke I. zároveň s vecným bremenom doživotného užívania darovaného bytu rodičmi nie je možné považovať za vlastný byt v zmysle ustanovenia § 5 zákona č. 260/2011 Z. z.

Právna oblasť: Občianske právo

Právny inštitút: Deklarácia majetku, bytové náhrady

Súvisiace predpisy a ustanovenia: **pre SR:** 260/2011 Z. z. – § 5. § 6 ods. 4

7. K zodpovednosti za škodu na zdraví spôsobenú v prípadoch tzv. povinného očkovania

Rozsudok Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 25 Cdo 3953/2014 zo dňa 27. 5. 2015

Anotácia:

Publikované rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sa vyjadruje k zodpovednosti za škodu na zdraví v prípade tzv. povinného očkovania z hľadiska konkurencie zodpovednosti poskytovateľa zdravotnej starostlivosti podľa Občianskeho zákonníka a zodpovednosti štátu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Rozhodnutie bolo na novembrovom (2015) zasadnutí občianskoprávneho a obchodného kolégia Najvyššieho súdu Českej republiky schválené na publikáciu v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk.

Právna veta:

V prípade tzv. povinného očkovania nevykonáva poskytovateľ zdravotnú starostlivosť voči pacientovi verejnú moc a jeho zodpovednosť za ujmu na zdraví spôsobenú okolnosťami, ktoré majú pôvod v povahe aplikovanej vakcinačnej látky podľa § 421a OZ, nie je vylúčená zákonom č. 82/1998 Sb.

Právna oblasť: Občianske právo hmotné

Právny inštitút: Náhrada škody – škoda spôsobená nesprávnym zdravotným výkonom

Súvisiace predpisy a ustanovenia: **pre SR:** 40/1964 Zb. – § 421a, 514/2003 z. z.
pre ČR: 40/1964 Sb. – § 421a, 82/1998 Sb.

8. K zvýšenému záujmu na riadnom preskúmaní trestných oznámení poškodených so slabším sociálnym či ekonomickým postavením

Nález Ústavného súdu ČR, sp. zn. II. ÚS 3626/13 zo dňa 16. 12. 2015

Anotácia:

Ústavný súd ČR v predloženom rozhodnutí prelomil zásadu zdržanlivosti k návrhom oznamovateľov trestných činov, ktorí sa proti rozhodnutiu orgánov činných v trestnom konaní o odložení ich trestných oznámení snažia brániť formou podávania ústavných sťažností. Práve odôvodnenie jeho výnimočného postupu v prípade posudzovanej ústavnej sťažnosti je prínosom, ktoré má jeho rozhodnutie pre prax.

Z rozhodnutia Ústavného súdu ČR vyplýva, že si je vedomý rozšírenej praxe podávania trestných oznámení aj za účelom získania dôkazných prostriedkov pre prípadné riešenie nárokov poškodených prostredníctvom civilných konaní. Ústavný súd ČR však zdôrazňuje, že hoci má trestné konanie primárne slúžiť na vyriešenie vzťahov medzi štátom a jednotlivcom, môže byť v niektorých prípadoch zároveň legitímnym prostriedkom pre získanie dôkazov a zároveň aj jedinou dostupnou formou uplatňovania súkromnoprávných nárokov (formou pridruženého adhézneho konania) voči páchatelovi. Uvedené platí najmä vtedy, keď sa osoba, ktorej vznikla trestným činom ujma, nachádza v horšom ekonomickom či sociálnom postavení, ako páchatel' oznamovaného trestného činu. Práve v uvedených prípadoch by mali byť trestné oznámenia podľa názoru Ústavného súdu ČR posudzované zvlášť dôkladne.

Právna veta:

Ústavný súd považuje na tomto mieste za dôležité zdôrazniť, že zásadu subsidiarity trestnej represie podľa § 12 ods. 2 trestného zákonníka (v ČR zákon č. 40/2009 Sb.; v SR analogicky čiastočne § 10 ods. 2 zákona č. 300/2005 Z. z., trestný zákon – pozn.aut.) nie je možné v žiadnom prípade chápať tak, že by umožňovala orgánom činným v trestnom konaní prehliadať akúkoľvek trestnú činnosť, ktorá má aj svoj súkromnoprávny rozmer a pripadá do úvahy, že sa obeť trestnej činnosti budú domáhať náhrady škody alebo iných plnení cestou civilného procesu. V prípadoch obchodovania s ľuďmi a iných foriem kriminálneho vykorisťovania pracovníkov je potrebné navyiac prihliadnuť na to, že ekonomická a sociálna situácia poškodeným spravdla neumožňuje, aby sa efektívne domáhali ochrany v civilnom konaní.

Ústavný súd má za potrebné akceptovať tézu, že v prípadoch obchodovania s ľuďmi a iných závažných trestných činov, ktoré sa dotýkajú rady základných práv, môže byť pre obeť príliš ťažké, ba fakticky nemožné domôcť sa svojich práv v občianskom súdnom konaní bez predchádzajúceho trestného konania.

Právna oblasť: Trestné právo procesné

Právny inštitút: Trestné oznámenie

Súvisiace predpisy a ustanovenia: **pre SR:** 301/2005 Z. z. – § 196
pre ČR: 141/1961 Sb. – § 158

9. Nedostatok formy plnej moci, pre ktorú Občiansky zákonník vyžaduje formu notárskeho zápisu

Uznesenie Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 29 Cdo 3919/2014 zo dňa 27. 11. 2014

Anotácia:

Veľmi významné rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky už z pomerov novej občianskoprávnej úpravy obsiahnutej v Občianskom zákonníku č. 89/2012 Sb. sa týka kvalifikovanej podoby plnej moci k právnemu konaniu, pre ktoré zákon vyžaduje formu notárskeho zápisu o právnom konaní.

Rozhodnutie bolo publikované v rade odborných časopisov a vzbudilo dosť veľký ohlas pre riešenie otázky upravenej už novým občianskym zákonníkom aj pre kreatívny spôsob, ktorým NS vyložil problematickú úpravu. Podrobný rozbor možno nájsť na <http://www.epravo.cz/top/clanky/k-problematicke-formy-plne-moci-96855.html>, obsahla debata sa viedla napríklad na <http://jinepravo.blogspot.cz/2014/12/nejvyssi-soud-k-vykladu-441-odst-2-noz.html> a Ministerstvo spravodlivosti ČR dokonca v tlačovej správe zvolilo ostro ladený titulok „NS prolomil text občianskeho zákoníku: sporný paragraf vyložil v rozpore se zákonem“ (<http://portal.justice.cz/Justice2/MS/ms.aspx?j=33&o=23&k=2375&d=339889>) (Vojtek, P. : Výběr rozhodnutí z oblasti civilněprávní, Soudní rozhledy, 2015, č. 9, str. 321). Rozhodnutí bolo občianskoprávnym a obchodným kolégiom Najvyššieho súdu schválené na uverejnenie v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk, kde bolo publikované jako Rc 43/2015. Dalej bolo uverejnené v časopise Právní rozhledy, 2015, č. 5, str. 186, Obchodněprávní revue, 2015, č. 4, str. 113 a Bulletin advokacie, 2015, č. 3, str. 49).

Právna veta:

Plná moc udelená na právne konanie, pre ktoré zákon vyžaduje formu notárskeho zápisu o právnom konaní (§ 441 odst. 2 in fine zákona č. 89/2012 Sb.), nie je neplatná pre nedostatok formy vyžadovanej zákonom, ak nie sú pochybnosti o tom, kto (ktorá osoba) plnú moc udelil. Plná moc na založenie obchodnej korporácie je právnym konaním týkajúcim sa založenia obchodnej korporácie v zmysle § 6 odst. 1 zákona č. 90/2012 Sb.

Právna oblasť: Občianske právo hmotné

Právny inštitút: Zastúpenie – zastúpenie na základe plnej moci

Súvisiace predpisy a ustanovenia: **pre SR:** 40/1964 Zb. – § 31 ods. 4
pre ČR: 89/2012 Sb. – § 441

10. Intenzita rodičovského dohľadu pri posudzovaní zodpovednosti za vzniknutú ujmu

Nález Ústavného súdu ČR, sp. zn. I. ÚS 1587/15 zo dňa 15. 12. 2015

Anotácia:

Predkladané rozhodnutie Ústavného súdu ČR akcentuje, že aj pri posudzovaní skutočnosti, či v konkrétnej situácii bol alebo nebol nad maloletými vykonávaný náležitý dohľad, je vždy potrebné akceptovať právo rodiča na zvolenie individuálneho spôsobu výchovy. Všeobecné súdy by sa teda nemali uchýľovať k paušalizovaniu pri určovaní, čo podľa veku maloletého za náležitý dohľad považujú a kedy už podmienka náležitého dohľadu splnená nie je – splnenie tejto podmienky totiž nemusí závisieť len na veku maloletého, ale aj na zvolenom spôsobe výchovy.

Uvedená úvaha Ústavného súdu ČR sa uplatnila aj v prípade otca a dvoch dcér, ktoré utrpeli vážne zranenia pri prechádzaní cez cestu, počas ktorého do nich narazil automobil. Všeobecné súdy svoje rozhodnutia opreli o argument, že v prípade detí v ich veku je obvyklé, že rodič pri prechádzaní cez cestu vedie dieťa za ruky; v posudzovanom prípade však otec dcéry za ruky nevedol. Pri tejto úvahe však súdy celkom opomenuli fakt, že dcéry sa pri prechode cez cestu nedopustili ničoho neštandardného, čoho by sa nemohol dopustiť aj bežný človek v dospelom veku – skutočnosť, že ich otec pri prechádzaní cez cestu nevedol za ruky, teda nebola v príčinnej súvislosti so vznikom nehody a následnej ujmy. Podľa názoru Ústavného súdu ČR teda nemožno zamieňať príčiny vzniku ujmy a výchovu detí k väčšej samostatnosti zároveň nemožno automaticky brať ako akúsi „priťažujúcu okolnosť“ pre rodiča.

Právna veta:

Účel rodičovskej zodpovednosti má zásadný dopad pre zisťovanie, či v danom prípade ujma vzniknutá dieťaťu spadá do ochranného účelu rodičovskej zodpovednosti. Tým je v danej situácii požiadavka chrániť deti pred ujmu, ktorá im vznikne neopatrnosťou v dopravnej prevádzke, ku ktorej by u rozumovo a vôľou vyspelej osoby nedošlo. Ak teda maloleté dieťa, nad ktorým je vykonávaný dohľad, koná plne v súlade s právom a v danej situácii sa zachová spôsobom, akým by sa zachovala priemerná osoba s plnou spôsobilosťou na právne úkony, a aj tak v dopravnej prevádzke utrpí ujmu, nie je v takej situácii splnený nexus protiprávnosti medzi porušením povinnosti dohliadajúcej osoby a ujmu. Z týchto dôvodov je potrebné pri posudzovaní, či osoba vykonávajúca dohľad splnila svoje povinnosti, vziať vždy v úvahu chovanie dieťaťa v dopravnej prevádzke.

Rozhodnutie o vzniku zodpovednosti rodiča za to, že porušil svoju povinnosť ochrany dieťaťa, ktoré nemá plnú spôsobilosť na právne úkony, tým, že zanedbal náležitý dohľad nad dieťaťom, ktoré sa pohybovalo mimo jeho priamy dohľad a kontrolu, zasahuje do práva rodičov určiť spôsob výchovy a mieru samostatnosti detí a zároveň aj do slobody samotných detí. Ide tak o zásah do základného práva rodičov aj detí na rešpektovanie ich súkromného a rodinného života. Aby tento zásah bol prípustný, musí mať zákonný podklad, sledovať legitímny účel a byť vo vzťahu primeranosti k tomuto účelu. Pri posudzovaní primeranosti je potrebné posúdiť na jednej strane do akej miery požadovaný štandard dohľadu zvýši ochranu detí a na druhej strane do akej miery zasahuje do práv detí a rodičov.

Právna oblasť: Občianske právo hmotné

Právny inštitút: Zodpovednosť za škodu

Súvisiace predpisy a ustanovenia: pre SR: 40/1964 Zb. – § 422

pre ČR: 40/1964 Sb. – § 422 (do 31. 12. 2013), 89/2012 Sb. – § 2910, § 2921 (od 1. 1. 2014)

11. Zrušenie a vyporiadanie spoluvlastníctva k súboru priestorovo nadväzujúcich nehnuteľností ich delením

Rozsudok Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 22 Cdo 1450/2015 zo dňa 17. 6. 2015

Anotácia:

Publikované rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky okrem iného vysvetľuje – už v pomeroch novej občianskoprávnej úpravy – predpoklady pre vyporiadanie spoluvlastníctva k súboru priestorovo nadväzujúcich nehnuteľností ich delením. Rozhodnutie bolo na novembrovom (2015) zasadaní občianskoprávneho a obchodného kolégia Najvyššieho súdu Českej republiky schválené na publikáciu v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk.

Právna veta:

Aj pri rozhodovaní o zrušení a vyporiadaní spoluvlastníctva k súboru priestorovo nadväzujúcich nehnuteľností musí súd dbať o to, aby delenie bolo z hospodárskeho hľadiska účelné, aby nebola podstatne znížená ich hodnota a aby niektorý zo spoluvlastníkov nebol vážne poškodený. Pri reálnom delení spoločnej nehnuteľnosti v konaní o zrušení a vyporiadanie spoluvlastníctva spravidla nepôjde o podstatné zníženie ich hodnoty, ak bude menšie ako 15 %. Je však potrebné prihliadať ku všetkým okolnostiam veci; nemožno vylúčiť odchýlky od uvedeného pomeru.

Právna oblasť: Občianske právo hmotné

Právny inštitút: Spoluvlastníctvo

Súvisiace predpisy a ustanovenia: pre SR: 40/1964 Zb. – § 142 ods. 1

pre ČR: 89/2012 Sb. – § 1144 odst. 1

12. Zahladenie odsúdenia nemá povahu fikcie nespáchania trestného činu

Uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 3Tos/19/2015 zo dňa 8. 7. 2015

Anotácia:

Krajský súd v Trenčíne predloženým rozhodnutím koriguje názor vyslovený Okresným súdom Partizánske, ktorý rozhodol o osvedčení sa odsúdeného počas skúšobnej doby určenej pri povolení podmieneného odkladu výkonu trestu odňatia slobody. Kľúčovou pre posúdenie osvedčenia bola pritom otázka, či je možné brať do úvahy skutočnosť, že odsúdený bol v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia uznaný vinným zo spáchania trestného činu krádeže, za ktorý mu bol uložený trest povinnej práce vo výmere 120 hodín, ktorý odsúdený riadne vykonal, čím zároveň došlo k zahladeniu odsúdenia za predmetný trestný čin spáchaný v skúšobnej dobe.

Zatiaľ čo Okresný súd Partizánske prihliadol na zahladenie odsúdenia, Krajský súd Trenčín vyslovil názor, že zahladenie odsúdenia nemožno z hľadiska rozhodovania o osvedčení odsúdeného vnímať tak, ako keby odsúdený nespáchal predmetný trestný čin, u ktorého došlo k zahladeniu odsúdenia. Splnenie podmienok pre osvedčenie podľa názoru Krajského súdu Trenčín nie je možné posudzovať formálne; pre vynesenie rozhodnutia o osvedčení musí odsúdený viesť riadny život aj z materiálneho hľadiska.

Právna veta:

Podľa dlhodobo ustálenej súdnej praxe právnemu pojmu „vedenie riadneho života“ zodpovedá také správanie posudzovanej osoby, pri ktorom táto osoba dodržiava právny poriadok a ďalšie základné normy občianskej spoločnosti, plní si svoje povinnosti voči štátu aj voči spoločnosti, nezneužíva svoje práva voči spoluobčanom, nenarušuje občianske spoluzitie, nedopúšťa sa trestných činov, priestupkov a iných deliktov.

Z hľadiska prejednávaneho prípadu je nepochybná skutočnosť, že odsúdený sa v skúšobnej dobe dňa 9. 12. 2013 dopustil úmyselného protiprávneho konania, sankcionovateľného prostriedkami trestného práva. Na tejto skutočnosti nemení nič ani skutočnosť, že v súvislosti s týmto úmyselným protiprávnym konaním sa na odsúdeného hľadí, ako by za uvedené protiprávne konanie nebol odsúdený, keďže fikcia zahladenia odsúdenia má význam jedine v prípadoch, keď je existencia odsúdenia podľa zákona rozhodnou skutočnosťou, ktorú treba zohľadniť. K uvedenému treba dodať, že účelom inštitútu zahladenia odsúdenia je odstránenie nepriaznivých dôsledkov odsúdenia, ktoré trvajú aj po výkone trestu a ktoré by mohli odsúdenému sťažovať uplatnenie v ďalšom živote (napr. výkon povolania, pri ktorom sa vyžaduje bezúhonnosť deklarovaná aj výpisom z registra trestov). Preto zahladenie odsúdenia za trestný čin neznamená zároveň aj fikciu, že páchatel nespáchal trestný čin.

Právna oblasť: Trestné právo hmotné

Právny inštitút: Podmienený odklad výkonu trestu odňatia slobody, zahladenie odsúdenia

Súvisiace predpisy a ustanovenia: **pre SR:** 300/2005 Z. z. – § 50 ods. 4
pre ČR: 40/2009 Sb. – § 83

13. Lehota na podanie žaloby o určenie dedičského práva pri podaní žiadosti o ustanovenie zástupcu

Rozsudok Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 21 Cdo 235/2014 zo dňa 8. 7. 2015

Publikované rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky vysvetľuje význam podania žiadosti o ustanovenie zástupcu, ak táto žiadosť bola podaná v priebehu lehoty určenej účastníkovi na podanie žaloby o určenie dedičského práva zo strany súdu v konaní o dedičstvo.

Rozhodnutie bolo na decembrovom (2015) zasadnutí občianskoprávneho a obchodného kolégia Najvyššieho súdu Českej republiky jednomyselne schválené na uverejnenie v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk. Proti rozhodnutiu dovolacieho súdu bola podaná ústavná sťažnosť, ktorá je na Ústavnom súde Českej republiky vedená pod sp. zn. IV. ÚS 3012/2015.

Skutočnosť, že dedič odkázaný súdom v konaní o dedičstvo k podaniu žaloby o určenie dedičského práva podal v lehote určené na podanie žaloby žiadosť o ustanovení zástupcu, nemá zo zákona následok prerušenie plynutia lehoty určenej podľa § 175k ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku.

Právna oblasť: Občianske právo hmotné

Právny inštitút: Dedičské konanie – určenie dedičského práva

Súvisiace predpisy a ustanovenia: **pre SR:** 99/1963 Zb. – § 175k ods. 2
pre ČR: 99/1963 Sb. – § 175k odst. 2 v znení účinnom do 31. 12. 2013

14. Podmienky pre posúdenie nároku na starobný dôchodok vs. zohľadnenie doby zamestnania

Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7 So 7/2015 zo dňa 26. 11. 2015

Anotácia:

Súd prvého stupňa pokladal za diskriminačný právny názor odporkyne, že navrhovateľ nemá právo na starobný dôchodok zo všeobecného systému sociálneho zabezpečenia, keď dovŕšil dôchodkový vek 62 rokov k 3. decembru 2010 v zmysle § 65 ods. 2 zákona o sociálnom poistení a nebol dôchodkovo poistený najmenej 15 rokov, čo je jednou z podmienkou nároku na priznanie starobného dôchodku, lebo k uvedenému dňu získal len 3 973 dní obdobia dôchodkového poistenia. Krajský súd uviedol, že navrhovateľom poberaný výsluhový dôchodok bol a aj v súčasnosti je len za výkon služby, za dobu jeho služobného pomeru ako príslušníka železničnej polície. Právna úprava, podľa ktorej táto doba nemá byť zhodnotená v dôchodkovej dávke dvakrát podľa názoru krajského súdu nemôže znamenať stanovenie iných podmienok pre posúdenie vzniku nároku na starobný dôchodok, než ktorý vyplynul z platnej právnej úpravy v dobe rozhodnej pre vznik nároku, so zreteľom na dosiahnutý vek 62 rokov ku dňu 3. decembra 2010. Preto dospel k záveru, že rozhodnutie odporkyne nebolo vydané v súlade so zákonom s tým, že v ďalšom konaní odporkyňa znovu posúdi nárok navrhovateľa na starobný dôchodok ku dňu jeho vzniku. Súčasne v odôvodnení rozsudku krajský súd určil spôsob výpočtu jeho výšky a krátenia primerane k počtu skončených rokov doby trvania služby policajta rozhodujúci pre výšku výsluhového dôchodku podľa § 39 zákona č. 328/2002 Z. z.

Právna veta:

Zo žiadneho ustanovenia zákona o sociálnom poistení nevyplýva, že by sa poistencovi, ktorému bol priznaný výsluhový dôchodok podľa osobitného predpisu, nemali pre nárok na starobný dôchodok hodnotiť ostatné doby dôchodkového poistenia (doby tzv. civilného zamestnania).

Pokiaľ odporkyňa navrhovateľovi nehodnotila doby zamestnania v tzv. „civilnom sektore“, lebo podľa jej názoru tieto doby boli navrhovateľovi zhodnotené pre nárok na výsluhový dôchodok, taký záver nie je ničím podložený.

Z uvedených dôvodov aj odvolací súd dospel k rovnakému záveru ako súd prvého stupňa, že obdobie výkonu služobného pomeru železničnej polície má byť zhodnotené podľa zákona o sociálnom poistení. Iný záver by viedol k tomu, že napriek získaniu dôb poistenia v dvoch systémoch sociálneho zabezpečenia (poistenia) by časť týchto dôb nebola pre výšku dôchodku započítaná ani v jednom z týchto systémov.

Právna oblasť: Sociálne zabezpečenie

Právny inštitút: Výsluhový dôchodok; invalidný výsluhový dôchodok; invalidita; Podmienky nároku na starobný dôchodok; Obdobie dôchodkového poistenia a výška osobného mzdového bodu

Súvisiace predpisy a ustanovenia: **pre SR:** 461/2003 Z. z. – § 65 ods. 1 a ods. 2; § 255 ods. 1 a ods. 5; 328/2002 Z. z. – § 39; § 40 až 45; § 101

15. K možnosti odstúpenia od kúpnej zmluvy pre omeškanie s úhradou kúpnej ceny po postúpení pohľadávky

Rozsudok Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 29 Cdo 2483/2012 zo dňa 27. 11. 2014

Anotácia:

Publikované rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky rieši otázku možnosti odstúpenia od kúpnej zmluvy pre omeškanie kupujúceho so splnením povinnosti zaplatiť kúpnu cenu predávajúcemu, ktorý postúpil pohľadávku na zaplataenie kúpnej ceny, a to s negatívnym záverom. Rozhodnutie bolo občianskoprávnym a obchodným kolégiom Najvyššieho súdu Českej republiky schválené na publikáciu v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk, kde bolo uverejnené pod Rc 46/2015.

Proti rozhodnutiu dovolacieho súdu bola podaná ústavná sťažnosť, ktorá je vedená na Ústavnom súde Českej republiky pod sp. zn. IV. ÚS 502/2015.

Právna veta:

Ak postúpi predávajúci pohľadávku na zaplataenie kúpnej ceny, nemôže – ak si nedohodnú strany v kúpnej zmluve niečo iné – odstúpiť od kúpnej zmluvy pre omeškanie kupujúceho so splnením povinnosti zaplatiť kúpnu cenu.

Právna oblasť: Občianske právo hmotné

Právny inštitút: Odstúpenie od zmluvy, Zmeny v obsahu záväzku – postúpenie pohľadávky

Súvisiace predpisy a ustanovenia: **pre SR:** 40/1964 Zb. – § 517, § 524
pre ČR: 40/1964 Sb. – § 517, § 524